

Előzetési feltételek:
helyben állásos
fordítás és utókére
postán:
 Egész évre 6 ft
 Félévre 3 „

HIRDETÉSEK
 példányonként 5 krajczárral
NYILTÁRBEREN
 példányonként 10 krajczárral számoltatnak.
 A lap megjelölés:
 minden vasnap.

KASSAI LAPOK.

Szerkesztési iroda:
 Főutca 55. sz. II-ik emelet,

hová a lap szállási díját illető költségeink intézkednek.

Beművelendő levelek
 el nem fogadjatnak és kérés nélkül vissza nem küldetnek.

A kassai illető közlemények a kiadó-hivataltól **Mauerer Adolt könyvkereskedésbe** címezendők.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és irodalmi HETILAP.

9. szám.

Kassa, 1877. márczus 4.

I. évfolyam.

A helyzetről.

(Márcz 2.)

A szerb skuptszina nagyon hamar végzett, mert alig hogy összeült, a török-szerb béke mint futó-acsompli körültekintő világszerte a táviró által. Pótlag az onlandisnak fenyegetőzése nem hiányzott sem Ujvidék tájáról, sem pedig másuttan. Ugyilászik, hogy a pétervári kabinet tagadó válasza az azon kérdésre: hajlandó-e Oroszország Szerbiának 3 millió rubelt és 20 ezer emberrel a háború folytatására adni? a skuptszina döntő hatást gyakorolt. Más kérdés, hogy Oroszország, mely eddigelőy előzőképpen áldozott vért és pénzt a szerb rajongók érdekében, most miért zárta be szívet és pontát a testvérek kérelme felé? A bekezdések, nevezetesen Anglia a török-szerb béke létrejöttét úgy tántorít föl, mint a kudarczot vallott konferencia rehabilitálását, ergo Oroszországnak nincs oka „auf eigene Faust“ a béke harapni a svanyai almába, sőt a mint konstantinápolyi hírek constátálják, az orosz pénzfőnökök bőven szívtarogatták tartalmát a stambul, apályban szenvedő érszényekbe, csak hogy az aranyhíd felépítése hátrányt ne szenvedjen. A „Times“ azon sírgönye is, mely az orosz leszerelést helyezi rövid kiállításba, ezen föltevésből származhatott és idevetendő azon körülmény, hogy a nagyhatalmak még mindig nem világszerte Goreszkoff seregétől korjogzékero, mert megváltak győzdele, hogy Oroszország teljes isolaitságban örömmel kap azon úrry után, hogy a török-szerb béket óhajtasainak nagy kielégeltséget tekintse.

A helyzetet megvilágító távirati tudósítások a következőkben összpontosítottak:
 Konstantinápoly, febr. 28. Műtán a békefeltevések a skuptszina és a török minisztérium által elfogadtatták, holnap délelőn a bekezdések aláíratták.

Nándorfehérvár, febr. 28. délelőn. A nagy skuptszina épen meg fogadta el a portának megállapított békefeltevételeket, s műtán ezzel feladatát bevezette, szótsoztolt.
 Nándorfehérvár, febr. 28. (Pester Corr.) A porta és Szerbia között létrejött Konstantinápolyban ma aláírt békeszerződés a skuptszina ma helybenhagyta. A skuptszina a fejedelmek bizalmát szavazott. Hogy alkalmatlan interpellációknak eljere vetéssék, a minisztérium (talán skuptszina?) azonnal elbocsátott. Nagy az öröm a bekezdéses fölött.

Konstantinápoly, febr. 28. A montenegroi róvól folyó bekezdésgyaloglás miatt a fegyverszünetet 20 nappal meghosszabbították. A szükséges utasításokat ma kiadtatták. A montenegroi küldöttek ponteken érnek ide.

Konstantinápoly, febr. 27. A meggyezés a porta és Szerbia között ma végleg megállapított. — Holnap hűzősen aláírják a jegyzőkönyvet, mely következőképpen pontok tartalmaz: 1. statusquo, 2. amnestia és 3. a törökök 12 nap lefolyta alatt kiűrték a szerb területet. A szerbok azután a portának jegyzékét adnak át, mely az ismert következő nagy pontra nézve biztosítékot tartalmaz: 1. Uj erődtőlmegek emelése fölött; 2. az ottoman lobogó a szerb mellé kitűzték; 3. a zsidók (és katolikusok?) egyenjogúsítás; 4. fegyveres csapatok alakításának megkaldályozása. Ottoman bizalmas Nándorfehérvára való küldéséről nem volt szó; minthogy Szerbia a Zwornik kérdésben hasonlóképpen mellőzte. Erre a szerb fejedelem a nagyvezérhez táviratot fog intézni, melyben elfogadja a bekezdéseket. Ezt a porta tudomásul vevendi, mie a szálltja új fermant fog kibocsátani.

Belföld.

Az új, vagyis a megújult Tisza-kabinet kedd-műtán megegyezt a képviselőháznak. Ha a fogadtatásról, melyben a kormány részszel, a kiegyezés sorsát akarnék megjelölni, min sok rományi nyugtathatnék a sikeres megoldásnak. Ezáltal nem a szobaláb tizte ki a minisztereketől nyilvánok szempontjára, noha Hefi Ignác nyakasskádásai ezáltal sem hiányoztak, hanem egyrészt Simonyi Lajos bárá, másrészt kereskedelmi miniszter és a miniszterelnök régi

puszajátása sőtő expectatái, másrészt pedig Senyey Pál báró gyűjtő beszéde, melynek itt-ott beleszórt reanimatialis színezetű udvariaskodásai sújtó hatással bírtak, a helyzetet igen komolyan, mondhatni válságossá teszték. A bankérdék megoldásának egyes pontozatát, melyeket achesillarsként keresnek a tímásdás nyílai, csak úrry, mert mindenki jól tudja, hogy még a statusquo ante sem képezhetné a megbonosás indokát, pedig ennél mégis csak valamivel több a bankgyengeség. A válság oka melyekben gyökerezik, és azon körülmény, hogy Simonyi báró beszédel tartott Senyey báróra, statusstus sejtvelünk, azt t. i., hogy egy szóp regel a független szabadelvűvárt és a szélső-jobb egybeolvadására ebröndök. Hogy e szövetség mire vezet, csak sejtleni lehet és azt, nemis tűzzik tovább idevonatkozó tevétsétek.

— **Miniszteri kinevezések.** A hivatalos lap a minisztériumot s az egyes minisztereket kinevező közzétett királyi köziratokat tartalmazza:

Kedves Tiszá! Vonatközleg folyó hó 8-án kell elhatározásomra, azt magyar miniszterelnöknek miniszterelnök kinevezéséről a minisztérium alakítás iránti javaslatát elvárom. Kell Bőcsben, 1877. évi febr. hó 25-én. Ferenc József, s. k. Tisza Kálmán, s. k.

Magyar miniszterelnököt előterjesztése folytán személyen körül magyar miniszteremre báró Wuechheim Bélát, vallás- és közoktatásügyi miniszteremre Trefort Agostont, honvédelmi miniszteremre Szende Bélát, igazságügyi miniszteremre Percel Bélát, pénzügyminiszteremre Szell Kálmánt, közmunka- és közlekedésügyi miniszteremre, Pechy Tamást és horvát-szlavon-dalmátországi miniszteremre Bedekovich Kálmánt újul kineveztem. Illemtől ezen eddig is viselt állásukban megmaradnak, a belügyminiszter ideiglenes vezetésével Tisza Kálmán miniszterelnököt, a földmívelés-, ipar- és kereskedelmi minisztérium ideiglenes vezetésével pedig Trefort Agostont vallás- és közoktatásügyi miniszteremre hívám meg. Az illetékes intézet egy-kezimtatim további intézkedés végett ide zárom. Kell Bőcsben, 1877-ik évi februar hó 26-án. Ferenc József, s. k. Tisza Kálmán, s. k.

A hivatalos lap ezenkívül az egyes miniszterekhez intézett kir. köziratokat közli, melyekben a miniszternek újra kinevezeték, illetőleg eddig viselt állásukban újra megerősíteték. Trefort egy-kezimtatim további intézkedés végett ide zárom. Kell Bőcsben, 1877-ik évi februar hó 26-án. Ferenc József, s. k. Tisza Kálmán, s. k.

— **A kiegyezési tárgyalások.** Bőcsből a következőket jelentik: A tegnapi min. értekezlet jegyzőkönyvét Artus osztrák min. tanácsos fogalmazta. Szell pénzügyminiszter, ki báró Wenckheim miniszterrel már esztorítottan Bőcsbe visszantázt, a jegyzőkönyvet megtekintte, s aztán írják azt alá a tárgyalásokról részelt vez. miniszterek. A tegnapi értekezleten a többi kiemelt azt is határozották, hogy a kiegyezésre vonatkozó összes javaslatokat, hogy ha csak lehetőségek, még a hűsveti színetek előtt a parlamentnek elé terjesztik. Hogy azonban ez lehetséges-e, az nagyon kétséges. A bankustantum részletes kidolgozása, a 80 millió bankadósság ügye stb. a két kormány között még hosszas tárgyalásokat fog igénybe venni, s még mindig vitás az alormányozók ügye is, a kiknek kinevezetését a bank határozatlan elöljezi; a miniszterek ellenben ragaszkodnak a kinevezéshez.

A tőke és uszóra.

III.

Ez lapunk múltkorai számában kimutattuk, hogy azon körülmény, hogy gádzálkodni nem tudunk, s hogy hazánk természeti adományait kellően értékesíteni még meg nem tanultuk, évenként több mint 300 millió forintot von el hazai szorgalmunkból. Ez ország kinevelésénél azonban nem vesztünk, hanem azon értekelőbözöttség, mely a kivitt nyestertermékek valódi értéke és a behozott czikknek nestertermégesen felvásárolt ára között létezik. Ha meg ezt is tekintetbe vennők, akkor bátran állhatunk viljók azt, hogy az előbbi összeg legalább

is megkétszereződök. És így valódi tökéveszté ségünk a fent említett összegnél minden esteire nagyobb.

Azon vesztéség mekkoróságát, melyet valóban szenvedöknek évenként s melyben a fennemlített értékelőbözöttség is befoglalhatók, adatok hiányában számokkál meg nem határozhatjuk, mindan közöttett hivatalos kereskedelmi statisztikai kimutatásaink e körülményt tekinteten kívül hagyják.

Annak kimutatására, hogy fentebbi állításunk nem túlzás, csak egy igen lényegetlen czikket: a gyermekjátékokat, említtük. Ezek nyors anyag nagyon esztékül, midőn nem értékelik sem bir meg magok a kész czikkbe, a papák és annak tudják, hogy nem esztékül áron szerzeszték meg.

Hogy a takarócskák árza nem tartozik érénynek közn, azt talán bizonyítanunk sem szükséges. E tekintetben elégett tartjuk csak azon körülményre hivatkozni, hogy nálunk a népesség 7/10-éve di-ésőségnek tartja azt, ha mentől többé foggyaszt. Társadalmunk nemzetgazdasági fogalmainak alapja nem a minden józan gondolkodás és előhaladás sínoqua non-ját képező munkásság, szorgalom és takarócskák; hanem a mentől nagyobb mérvű költokezés és fényezés. E tekintetben egyik társadalmi osztály sem tehát a másikkal szembenállás, még legalsóbb rendt osztályát, a társadalm legmagasabb és legmíveltebb osztályátj megindék amiól holnapra el és egyik sem gondol arra, hogy a mai fölétegelő valamin holnapra is megtakarítson. Ha egyes kivételek akadnák, kik másként gondolkodnak s kik nem akarnak ma minél többet foggyasztani, hanem takarócskának, szűkségellen kiadásokat nem tesznek: az ilyenek folytonos üldözésnek, gnyagos meggyezéseseknek vannak kitéve.

Legnagyobb mérvű konyelművelés és pazarlás vissz azonban vighet birtokos, földmívelő- és iparosítottak. Ez osztályának nagytöbbsége ugyan is, ha jó termés van s ha üzletük jól megy, akkor nem arra gondol, hogy a jötménst, jó üzletet, mint sokszor tapasztalhatta már, rövid időn rosz termés követheti, hogy az üzlet nem mindig fog jól menni, hanem csak arra, hogy a mit hűvel, a mit eladja, is keltse. Helyben azután van vigás, a diom-dánom, legyen-völgyön lakodalm szűkség Magyarországon. de magtakartott tökésségek, melyhez a szorulás napjában nyulhatna, senkinek nincs.

Mikor aztán bekövetkezne a nyomásztó nap, a helyes gádzálkozás megkaldályozásának napja, mindenkül csak panszókostól szűdja a kormányt és kölesont keres. Természetes, hogy így nagy levén a kereslet és a kínálat szerlelet csököl, midőn semmi, így esetekben a pénzár a hazában halhatlan magasra emelkedök, hitelünk pedig alászáll. A külföld, melyhez így eseten folyamodni kénytelenek vagyunk, — éppen mert titilon megtakartott tőkánk nincs, — látván azon ott soha elő nem forduló túlságos pénzadásokat, még a valónál is sokkal roszabbnak gondolja gazdasági állapotaikat. E befekeltésünkben igaz, nagy része van nem jó baráttinknak is, főként az osztrák sajnóknak. Ennek pedig az az eredménye, hogy a külföldi osztrák szádelgök besztjók tőküket rendelkezésünkre. Ebben pedig nincs sem ádás, sem kösöznet.

Nagy baj ezenkívül még az is, hogy éppen azok, kik gazdasági előállításunk támaszai lehetnők, s éppen akkor, midőn az ily fenn rászólt állapotok segíthetnők, midőn iparunkat leginkább lennének képesek elmozdítani, visszavonulnak. Értjük azon iparosokat, kik üzleik sikeres vezetésé által jömedüknek lettek, de a kik azután felhagytak üzletökkel. Ilyen Kassán nagyon sok van. Így körülmények között éppen nincs okunk megfoghatatlannak tartani azt, hogy az utóbbi években a sok rosz termés és a bécsi pénzügyi rotyit*) következtében oly nagymérvű pénzadások pusztult hazánkban. Valamin idokoltunk tartjuk azt is, hogy éppen a fennemlített birtokos, iparos- és földmívelő osztályaink azok, melyek ez által leginkább szenvednek.

De mind amellet, hogy gazdasági viszonyainkból s elterjedt nemzetgazdasági fogalmainkól megbirjuk jelteni a nálunk pusztuló uszorkamatokat, azért azokat természetesebbnek nem tartjuk. Az uszorsót, mint betégséget megszüntetendők és megszüntethetőknek hisszük s éppen azért

*) Így nevezte el azemialia regény írók Józsa a Kereszt

lutasok okait, hogy módot találhassunk az előidőző okok elhárítása által annak megszüntetésére. Nagyon természetes, hogy ily idői gazdasági bajt, mely számos évek során gátlakodásának és pazarlásának eredménye, éppen a vázlatosan felsorolt okok természeténél fogva egy pár rövid óra, vagy nap alatt megszüntetni nem lehet. Aki ilyen állást, az átnéti, aki ezt akar a kormánytól, akár a társadalomtól követeli, az lehetetlen követel. Egyelőre még kell elégedünk azszal, ha megérkeljük. Hogy mily uton reméljük ezt elérni s e célból mit kellene tennünk, abból nézeteket elmondjuk közlebről.

Erődi.

Csevegés.

(Márcz. 1.)

Mióta a causeurek, equale semmitmondók, s a salonok felesleirtek a tárgyalási termekkel és a tárgyalási s konyvnyelvi fajt a zollászatok mellé, s az törvényhatóság szentelybe is besompeszték, hogy a gyakra meg nem fejltó problémák leplelt szorjajog, azóta — legalább nálunk sok vesztet vonzójából és maholnap címűt is felesleirtek — a felesleges, vagy a gaborszákodással. Eddig például Héli Ignác képviselő ur, aki különböző eszes ember, sőt gyakra zomboldozó is, igen ügyesen conversálta a csevegés szabalmódját a képviselőházban. Csevegett tárgyak, csevegett sokat, de mindig megtartotta a szellem azon jászai pajzanságát, mely nem unat, mert a természet azon gyönyörködött jászait idéltte fel, midőn az ész szikrái ezer meg ezer prizmatokba a nyelvről állománylankák, török jogokat azok többnyiségűt papuskormány nélkül a keresztényeknek, azóta az országgyűlés ezen par excellence csevegésé blouze, vagy salonrok helyett orosz darócba öltöztet szellemet, ne hogy megfázók, ami azt látszik bizonyítani, hogy a beszó tűz fogyni kezd, és külvő geszedszókzokre van szükség.

Aragy talán szelleműs szójátékoknak nevezhetjük azon válogatott gaborságokat, melyeket az ólenk eszi és gyorsnyelvi képviselő ur legközelebb Ghicy Kálmán, hazelnők és Tiszá Kálmán kormányneiknél fejéhez vágott? „Diploma a vesztett rugprókatort” és ehhez hasonló nyájszóadások igen elmesék ugyan, de nem felelek meg azon szikráknak, melyek perszelnek, de tüztvést nem okoznak. Ez pedig közgazdasági haszon, mert felesleges teszi a tűzárkiztosítást, azaz feleslegessé teszi a rendőrnőknek az országkört körüli csoportosítását, mit azden szók vilámláhsítónak neveznek és ennek az vége, hogy utóvégre is a viláml csaknyar beleesap a hártó által kijelölt tájékák!

Szó a mi szó, a személyes bátorság, az erkölcsi biztonság, és az egyéni méltóság oly elődilegheben álsztruktúráit az alkotmányos szabadságok, hogy azokat első sorban szoknak kellene tisztelni, kik hivára vannak a szabadság felett kórkódi.

Lám Sennyey Pál báró sokat többet mondott a miniszterelőnek, mint Héli, sőt a perselő szikrák sem hiányoztak beszédjéből, de megtartotta a formát, melyet a salonörvény is szentesítettek, azon megtartotta a csevegés-privilegiumát, mely nem

tiltja meg, hogy a keztyűgombólvól ne esiklandozzék elfelunktetik. Csodálkozunk, hogy Simonyi báró nem követte diplomatikus barátja modorát, pedig Simonyi báró, mint volt miniszter, igen jól tudhatja, hogy a felesleges rendszere superverrált szűk szűkessé, az pedig vérszín iróniá — jár — jár — jár — hangyják az iróniát! Csak most veszem észre, hogy szakmán védelmemben egészen megfélekedtem arról, hogy a „semmi”, mely a világ alkotásnak alapul szolgál, a köztem és szerkesztő közt létező conventio szerint az én csevegésem alapján nem szolgálhat és azért a sommórt átütök a valaminek. Névből feladat igrás nélkül, én pedig koronám fogva már nem igen értek a salto moralkéhoz. Átmeneti hidul talán jó lesz azon épületes tema, mely az ismét kinevezett miniszterek képviselői mandatumát a választók soufflage-universzelleiké oltajta alávetni; de nem... — — — Ellen tiltakozik a józan ész, azaz pedig jó hídon szerkesztő állni, másrészt pedig a kifécczantott theorik, mely sokkal erősebb mánkóra szorultak, mint a görbe lábak. Tehát miről csevegünk? A propos Szécheny Antal gróf, a Kisfaludy-társaság legújabb tagja, épen most értekezik Wellingtonot, kinek életéről szepirodalmi könyöbbe bujtatta, hogy a muszka meg ne ülözzenek a néb szűkességbe a országidőn. Az értekezés finom, megfigyelő mely elméje, bösmereleti és a jellemzés megkívánatott részletezési teltségű lehetőséggé tették, hogy az értekezés tárgya a szepirodalmi társulat háziarózt feladatába ne ülözözzék és az ez alkalommal egybegyűlt, kiváló hallgatóság várakozás bűsz meg ne ülözzenek a néb szűkességbe. Ezen tervek teljesen sikerült. Ebből is kiválgik, hogy a legkönyöbabb tárgyakról is lehet szelleműsdoman csevegéni, valamint megfordítva a csevegés bő köpenyben is lehet gyakra oly melege találni, mely életet jelez. Ezt korán sem saját csevegésünkre kívántunk alkalmazni, hanem inkább a szerkesztők causeurek akarták figyelmeltetni, hogy a virágok lehetelők származó mérég ép úgy megtsi a hatást, mint a gyufaföldet, melynek szaga messzebb hat a kizemelt helynél és a környezetet is bizonytalanná teszi.

Keserényi.

Helyi- és vidéki hírek.

— **Mult számunk** technikai feloliasza tévedés folytán megzavartot és annak tulajdonítandó, hogy az irodalmi rovat a politikai hírek közé került. Ugyazintán több értelemzavaró ajgálhba esszont be, amiót a lap körül tendenzújabb intézkedés jövöre meg fogvni bennünk. A „szegény ügye” című eziksorozatunk folytatását tárgyalhamz miatt jövöre kell hagyunk.

— **Soldosnó (Blánah)** büszke lehet rá, hogy szembem azon közönyöni, melyely itt a magyar irodalom és művészet minden lépés-nyomon találkozik, erdeket bír kelteni, már csak azon igéret állt is, hogy jon, há még ha igazán eljön! — Az érdeklődés oly általános, hogy az előre híreltetet há vendéglőadásra, a tetemesen felemelt árak daczára, már minden jegy elkel. Sőt a ember arát is tud valant, hogy egy elmesit ur ama szavóvan zárszűkösjeget vészt és most az „Ausztrákut” után ajgólval dolgozik. Sajnosan haljuk ugyan, hogy a művésző rosszul van és emél fogva a vendégterelés néhány nappal elhalasztatik, de miután nem Konstantinápolyban vagyunk, hol újabb időben a migránelnek vezetés jelentősége van és miután közödszesség művésznők nem kelvölve a bask

rendszere, van reményünk, hogy a baj nem sokára megszűnik akadályozni fennakott lelkesltségünk megújulását.

— **Lely tanár** felolvassa a kereskedelem kollektív és a társadalmi viszonyok fejlődéséről” mára van kitűzve az ifjú kereskedők társulatban. Lesz még alkalomuk az érdekes tárgya visszatérni.

— **Lászy Vilmos** szingagatózó állítólag megkereste a „Kaschauer Zig”-t szerkesztőségét, hogy tudatná a közönséggel, miszerint Romagny M. kasszony második hangverseny alkalmával, nem ő, t. Lászy V. ur, hanem a zongora művésznő választotta ismét Liszt ábrándját és így a „Kassai L.” szini referensének állítása valótlanság alapzók. T. collegánk talán nem vidól irgyszéggel ama kitűntetést, hogy L. ur az ő hasábjáról szót a közönséghez, sőt talán abban sem kételkedik t. lap-társunk, hogy a „Monteur de la comédie” ezim nem nyugtalan bennünket, de az igazság érdekében, ki kell jelentenünk, hogy a művésznő az o tekintetben hozzá intézett interpellatióna több tana jelenlétében azért védte magok, hogy ő ez ábrándot a szingagatózó ur háttérözött. Kivánsága felváltó volt a közönségben, a közönség szor is. Beszúnkról nem tartottuk valószínűnek, hogy a k. a. oka legyen bennünk rászdeni és egy fel forrás közölemények. Hogy azonban ez volt a program ezen részét kifogásolni, igazolja azon körülmény, hogy a színház karmestere a „Pantomimban” közlétt igazolásban hiányoloz meg, hogy: „Nem vagy én oka sommúnak Liszt Ferenc az oka mindenkinek!” De azért szant a léteesség!

— **A következő gyászjelentést** vetjük: Fújdamtelte szívelel jelentük adóítottak Szerecsi Mór úrnak, t. évi március 2-án, életének 92-ik év, boldog házasságának 37-ik évében, hogy gyászos közölemény. A boldogulthalunk által tetemei f. h. órák vasárnap d. u. 3^{1/2} órákor fogtak az h. h. protestáns egyház szertartása szerint, pesti ut 1-6 számú saját házából örök nyugalomra kísértetni. Kassa, 1877. március 3-án. Szerecsi Johanna, mint nye. Szerecsi Ede, mint fia. Szerecsi Clementine, mint menyeg.

— **A szerez Hatok** szűkén tárgyakban levezett újabb miniszteri rendelőköt kiválgik, hogy az első rundelet sok helyütt rossz magyarázatot, mert a potrendelet megengedi: 1-szor, hogy a liqueur, rum és rosogió liternél kisebb üvegekben is árulassák; 2-szor a helyföldi eszemegborok árúllása hasonlót; ily ártelemben magyarázatok; 3-szor minden fűszerárúllás megengedetik, hogy spiritus 1/2, illetőleg 1 literes jóg becseseltet üvegekben árulhassák; 4-szer ugyanekek a fűszerárúllás megengedetik, hogy a liqueurárúllás tekintetében fennálló rendszabók szerint szilvóriumot is árulhassanak, de azon megszorítással, hogy literenként az üveggel együtt legalább 40 krbs kerüljön; 5-szor vendégfogók, ezerszűk, ha ált. vagy ált. vendégfogó számára külföldi borokat mérnek, kötelesek az ezen italok után járó regálleltéket megfizetni. Legközelebb lesz alkalom a belügyminiszterium ezen intézkedéseiről meg bővebben is szólni. A most közölt kivonat azonban az illetőknek tájékozást szolgálhat.

— **Abbe de Sarate,** a világhírű hegedűművész, kinek diadalai az egész művelt világot befutják, t. h. 12-én nálunk fog hangversenyezni a redoute-teremben. Közreműködik Door Antal, a hícsi conservatorium tanára, aki szintén művészké kezeli a zongorát és így élvezetes estore van kitűntetés. Jégyek Haymann ur könyvkereskedésében kaphaták a hangverseny estője pedig a postánra.

De ösztöne ugylátszik kitálatlata vele, hogy jó barát vagyok, mert eszöndesen, mozdulatlanul megmaradt figyél helyzetében, nem jelt meg közdelemeslő, s meghagyta magát fogni.

Egy ághoz kóltötem kantarászárát, s azután urmője felé fordultam.

— **Ót fakult** mozdulatlanul halvány, fehér arczal, melyet fekete lovagló ruhája meg fehérlelnek tüntetett fel.

— **Ó milyen szög,** ardgály ártalanságok arca volt. Mint valami egy jelenés, úgy tunt fel előttem. Ily földfelletti szépségöt soha sem látam még életemben.

Néhány másodpercz oly tisztelletes áhítatlal szemléltem őt, mint ha templomban oltárkép előtt állottam volna.

— **Azutan** hirtelen nyugtalanság és felelem kaptak meg szívetem.

— **Mit tegyek?** Hogyan térítem őt magához? Ily helyzetben meg soha sem voltam. Semmi tapasztalatom nem volt.

A közel patak eszedezése azonban kisogított zavaronálk s eszembe jutott, hogy álettak visszfelekedezésköl szokás magukhoz téríteni.

De elhagyattam azt így gyűdöl, védtelenul, habár csak perczekre is.

TÁBOZA.

Álmódorva.

Ha ébren többé nem is gondolok rád, Óh szerelem! még álmódorom rólad! Egy-egy miglórod borogajja telken, Mint szeretőket a ledőző nap. S míg jalkentek az álom fogva tartja: Gyönyörű szívem mintha égne, fájna, S még ébren is, ha egy tervem az álom, Remegni érzem még soká utána. — — — És édes bár a remegés szíveimnek, S álmodni egyhár hársáknak szeretem, Ehredj szívem! — Most így sohajok halakn, — S ébren hatalmad megérszünk felettém.

II.

Az ósnék is van még egy-két virága, Ami a nyárból megmaradt. Én lálkötök a szív elvult nyársának Ózai virága, áldak!

Jajfalka!

Egy hihetetlen történet.

Elbeszélte. Balázs Sándoról.

(Folytatás.)

— Az égen azonban felhők kezdtek összerúlni s a fűgő, forró hőség tudtomra azt, hogy zivatar van közeledőben.

Bizonyos álmódatam gondolám magamban, és fölveve batyutam s botomat, már éppen indultam akartam, midőn az imént hallott sikoltás még élesben és még ijésztőbben ismétlődött.

— Most már elálltam az irányt is, a honnan a segélykérő hang érkezett.

Fiatal, alig 15—16 éves leányka volt, gyöngéd nevetésű, csókajjal meg négy fekete szemekkel.

Szöndéken iszony és remény volt kifejező; arca halott-halvány. Egész testében láthatlag megégett. Szólni akart, de beszélni nem tudott. Alig volt képsár pár szót rebegni: Segéljen, mert elájulok!

— **Az azután** szöneléki aláhalnyaltot.

Karajammal fogtam fel a könyved alakot, s azután óvatosan és gyöngőden a gazdag pársztra fektetém.

A paripa felgyerített, okos nagy szemével rém tekintet, s pár másodperczre a lelett látszólt habozni, ha maradjon-e vagy tovra iramodjék!

